

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-894/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Saši Bušić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Jasne Lukač, OIB: 56962333948 iz Zagreba, Trnovčica 36, zastupane po punomoćniku Nenadu Horvatu, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika OTP banka d.d., OIB: 52508873833, Split, Ulica Domovinskog rata 61, zastupan po punomoćnici Sanji Vukina, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 1. srpnja 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno, punomoćnika tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika, 23. rujna 2026.

p r e s u d i o j e:

I Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj 78563/05 sklopljenog između tužitelja i pravnog prednika tuženika, od dana 10.06.2005. godine, sadržana u čl. 8. Ugovora o kreditu, a koja glasi: " 08. Naknada za obradu zahtjeva Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1% (slovima: jedanposto) od iznosa odobrenog kredita, a najviše do tisuću kuna; plaćanje jednokratno, prije korištenja kredita; Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita."

II Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., 210000 Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 da tužitelju Jasna Lukač, 10000 Zagreb, Trnovčica 36, OIB: 56962333948 plati prouzročeni parnični trošak iznos 1.261,55 eura sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 23. rujna 2026 . pa sve do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem stope tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 10.06.2005. godine, tužitelj je s pravnim prednikom tuženika sklopio Ugovor o kreditu broj 78563/05, prema kojem je pravni prednik tuženika kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 46.046,53 CHF. Odredbom čl. 8. predmetnog Ugovora tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00 %, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje, u kojem konačnom iznosu, niti zašto je baš određena naknada u visini od 1,00 % od iznosa kredita, što navedenu obvezu

tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. Nadalje, sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe čl. 81. st.1 i st.2 i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika kao JAČE ugovorne strane, a u kojem se položaju se tuženik nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničko društvo. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je doveo tužitelja u neravnotežan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem. Tužitelju je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, koja kao takva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita- potrošača kao jedne ugovorne strane, u odnosu na banku-trgovca kao druge ugovorne strane, a navedeno je suprotno temeljnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zlouporabe prava. Također, u ugovoru nije bilo navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (da li po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju), a dodatno, nije precizirano niti da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan. Nadalje, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita. Na taj način prouzrokovao je neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, jer nije jasno koji bi to pravedni i objektivni eventualno nastali troškovi koje bi kreditor imao bili u izravnoj korelaciji sa sklapanjem ugovora o kreditu, pa makar oni bili i točno u postotnom dijelu navedeni.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu i visinu svih tužbenih zahtjeva, kao i osnovu, visinu i tijek zateznih kamata. Tužitelj je dana 10.06.2005. godine s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 78563/05 s promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom u valuti CHF (u tekstu: „Ugovor o kreditu“). Tuženik ističe da bi se u konkretnom slučaju radilo o potrošačkom ugovoru u smislu Zakona o zaštiti potrošača, koji definira da je potrošač „svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti“, tužitelj je dužan u tužbi dokazati svojstvo potrošača. Tužitelj tužbom navedeno ne dokazuje. Također, budući da tužitelj nije potrošač na predmetne tražbine se primjenjuje tumačenje zastare iz odluke VTS-a PŽ-2637/2023 od 9. travnja 2024. g. za tražbine stjecanja bez osnove iz ne-potrošačkih ugovora, odnosno primjenjuje se zastarni rok od 5 godina od dana kada je tužitelj izvršio svaku pojedinu uplatu. Tuženik navodi kako nisu ispunjeni uvjeti za dopuštenost utvrđenja ništavosti Odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva jer je predmetna odredba: pisana velikim podebljanim slovima i stoga je uočljiva u samom Ugovoru o kreditu, pisana na način iz kojeg nedvosmisleno proizlazi da naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1,00% od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, odnosno predmetna odredba sadrži sve podatke potrebe radi nedvosmislenog određenja činidbe tužitelja u cijelosti. Štoviše ista je određena na matematički precizan način i posljedično za razumijevanje predmetne odredbe nije potrebno nikakvo posebno financijsko znanje. Stoga predmetna odredba je jasna i razumljiva, sadržana u Ugovoru o kreditu koji je solemniziran, odnosno potvrđen od strane javnog bilježnika kojom je prilikom javni bilježnik tužitelja upozorio na obveze koje za njega proizlaze iz Ugovora o kreditu, a osobito u vidu jasnoće svih ugovornih

odredbi. Tužitelj je pred javnim bilježnikom izričito izjavio da otklanja bilo kakvu nejasnoću u pogledu nerazgovjetnosti ili dvosmislenosti odredaba Ugovora o kreditu. Tužitelj je isto tako pred javnim bilježnikom izjavio da prihvaća pravne posljedice koje za njega iz Ugovora o kreditu proizlaze te da to odgovara njegovoj stvarnoj volji. Stoga, tuženik ističe da tužitelj nije dokazao postojanje uvjeta za dopustivost ovakvog tužbenog zahtjeva slijedom čega tužitelj nema ni pravni interesa na podnošenje zahtjeva radi utvrđenja ništetnosti Odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva. Tuženik ističe kako je na temelju čl. 187. st. 2. ZPP-a temeljna pretpostavka za podnošenje deklaratorne tužbe postojanje konkretnog pravnog interesa kako je prethodno navedeno. Budući da tuženik nije postavio kondemnatorni zahtjev predmetnom tužbom, on nema pravni interesi u ovom postupku, jer ne stječe nikakvu ekonomsku ili kakvu drugu korist predmetnom tužbom. Kako takav pravni interes iz predmetnog zahtjeva ne proizlazi (kao što je slučaj u ovom postupku), sud je dužan tužbu odbaciti primjenom odredbe čl. 288. st. 2. ZPP-a. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti te naloži tužitelju naknaditi parnični trošak tuženiku sukladno troškovniku niže zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na cjelokupni parnični trošak teku od dana donošenja prvostupanjske odluke nadalje.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u presliku Ugovora o kreditu broj: 78563/05 od 10. lipnja 2005. godine, iskaz tužiteljice i zapisnici s ročišta te priležeći podnesci.

4. Nesporo je među strankama da je tužiteljica u svojstvu korisnika kredita s tuženikom kao kreditorom dana 10. lipnja 2005. sklopila ugovor o kreditu broj: 78563/05 kojim je tuženik tužiteljici odobrio kredit od 46.046,53 CHF u protuvrijednosti kune. Nesporo je da je tuženik tužiteljici naplatio naknadu za obradu zahtjeva kredita, sporno je da li je odredba naknade za obradu kredita čl. 8. ništetna kao i osnovanost tužbenog zahtjeva.

5. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da kada je bila kod prednika tuženika pročitala je ugovor o kreditu. Vidjela je jednu točku u kojoj je bilo navedeno da se radi o postotku plaćanja troškova naknade za kredit. Nisu joj objasnili od čega se sastoje ti troškovi. Zaposlenik prednika tuženika je rekao da se to ne može mijenjati i da se mora platiti iznos naknade troškova kredita ako želi taj kredit. Stan je koristila ona i njezina obitelj. Nije iznajmljivala stan. Počela ga je iznajmljivati negdje 2020. godine. Nije bila registrirana firma niti obrt, mjesečne anuitete je plaćala osobno. Navodi da je radila u gradskoj upravi kao pravnik. Navodi da prije tog kredita nikada nije dizala kredite. Navodi da su joj taj kredit ponudili u CHF, a koji je bio za kupnju POS-ovog stana.

6. Prema odredbi čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

7. Prema odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin

sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

8. Prema iskazu tužiteljice sud je zaključio da se u konkretnom slučaju nije pregovaralo o navedenoj odredbi jer se radilo o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke koju tužitelj može potpisati ili ne te je sasvim neizvjesno da tuženik ne bi omogućio tužitelju zaključenje ugovora da navedena ugovorna odrednica nije bila uključena u Ugovor. Ugovor ponuđen tužitelju je po principu "uzmi ili ostavi", jer tužitelj je mogao samo isti prihvatiti, druge opcije nije imao. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe čl. 8. nije vidljivo na što se točno odnosi naknada za prijevremenu otplatu kredita i da li je tuženik uopće imao kakve stvarne troškove vezane za navedenu naknadu. Tuženik je na opisani način postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, a prema čl. 96., 97. i 102. te suprotno odredbama ZOO-a. Odredbom čl. 96. st. 1. ZZP-a propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako je suprotno načelu savjesnosti, poštenja te uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. navedenog čl. smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane ovdje tuženika te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora ovdje tuženika. Odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za odobrenje kredita sastavni su dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od prednika tuženika te o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, suprotno načelu savjesnosti, poštenja te je tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza te takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita tužiteljice kao potrošača u odnosu na tuženika.

9. Sud je stava da je neosnovan navod tuženika kako tužiteljica nema pravni interes za podnošenje deklaratorne tužbe jer je upravo pravni interes tužiteljice utvrditi nepoštenu, ništetnu ugovornu odredbu o naknadi koju je tužitelj platio prilikom realizacije kredita.

10. Tuženik nije dovoljno vodio računa o tužiteljici kao potrošaču i slabijoj ugovornoj strani te je povrijedio načelo savjesnosti i poštenja, a prema čl. 4. ZOO-a te načelo jednake vrijednosti činidaba prema čl. 7. ZOO-a stoga je ugovorna odredba čl. 5 i 8.2 predmetnog ugovora nepoštena i posljedično ništetna te je protivna odredbi čl. 81., 82., 90., 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača i prema odredbi čl. 322., 323. i 324. ZOO-a. Kako se radi o ništetnim ugovornim odredbama, a ništetnost nastaje na temelju zakona i djeluje od trenutka sklapanja pravnog posla, a prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a. Prema odredbi čl. 1111. ZOO-a propisano je da dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno, druge nadležne vlasti ili zakona stjecatelj je dužan vratiti odnosno naknaditi vrijednost postignute koristi s time da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom, a iz čega proizlazi da tužiteljica osnovano potražuje kao posljedicu ništetnosti navedene

ugovorne odredbe, a prema postavljenom tužbenom zahtjevu. Sud je iz navedenog utvrdio da je stjecatelj nepošten te je odlučio da se utvrđuje ništetnom odredba sadržana u čl. 8. Ugovora o kreditu broj 3208621571 od 15. ožujka 2007. godine. U cijelosti je promašeno pozivanje tuženika na direktivu vijeća Europe, kako bi predmetna ugovorna odredba bila jasna, uočljiva i razumljiva jer je sud utvrdio da tužiteljica nije bila razumljiva, a niti je mogla biti razumljiva odredba ugovora o ulaznoj naknadi za obradu kredita jer tužitelju nije obrazloženo od čega se sastoji ulazna naknada, a niti je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja ugovorne odredbe.

11. Sud je dosudio parnični trošak tužiteljici temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a u iznosu 1.261,55 eur, a koji se sastoji od: tužba - 100 bodova, podnesak 20.03.2026. – 100 bodova, ročište 13.05.2026. - 100 bodova, ročište 1.07.2026. - 100 bodova, ročište za objavu presude – 50 bodova, a što ukupno iznosi 900,00 eur za rad odvjetnika prema OT, PDV 225,00 eur, trošak sudske pristojbe na tužbu 26,55 eur, trošak sudske pristojbe na presudu 110,00 eur.

U Zagrebu, 23. rujna 2026.

Sudac:
Saša Bušić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude strankama je dopuštena žalba u roku od 15 dana od primitka prijepisa presude. Žalba se podnosi pisanim putem u 4 istovjetna primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- tužitelju po pun
- tuženiku po pun

Broj zapisa: **9-3088d-8e044**

Kontrolni broj: **0de1d-f8d02-5f102**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.